

100 maldų neturintiems laiko

Maldos ieskantiems teisingumo



Viešpatie, man labai Tavęs reikia.

Nesitveriu pykčiu, tiesiog sprogstu, nes patyriau savivalę ir negaliu su ja susitaikyti. Mane pribloškė neteisybė.

Mano širdis varva nuodais. Negaliu užmigti, burna nebepriima maisto. Galvoje knibžda keršto mintys, blogos mintys, ėdančios sielą. Man reikia Tavęs, Viešpatie, nes Tu vienas gali mane išgydyti.

Kaip?

Užtenka pažvelgti į Tave: rankos išskėstos, akys primerktos, kad rastum jėgų savyje, kančios pervertas kūnas... ar yra didesnė neteisybė už tą, kurią patyrei Tu?

Kad rastum jėgų savyje... Taigi ne kur nors išorėje, o savyje turiu ieškoti išsigelbėjimo. Aš turiu pasikeisti iš vidaus.

Išorėje visada klestės neteisybė: man belieka ją įveikti savyje.

Tik tada, kai išmoksiu širdies teisingumo ir gebėsiu jį taikyti visose situacijose... tik tada pasaulis ims keistis.



Neteisingumas palieka labai gilių žaizdų.  
Tada kūnas ir siela užsisklendžia; panašiai  
pervartų laikais saugioje vietoje slepiamos  
didžiausios brangenybės – tai, kas mus darė  
laimingus; ir paslepiamos taip giliai, kad belauki-  
ant palankesnio meto nusimeta visi raktai ir netgi  
pasimiršta vieta.

Laukiu, Viešpatie, geresnių laikų. Sielos žaizda tik  
tada užgis. Nurodyk man kelią, kuris veda į  
gelmes ir apšviečia širdį.

Patikiu save Tau. Numatyk man, meldžiu,  
išgydymo laiką.

Nedelski.



Juk teprašau, kas man teisėtai priklauso.  
 Prašau, kad tai, ką atiduodu, man būtų gražinama.  
 Prašau, kad man parodytų dėkingumą.  
 Prašau, kad pasekmės visada atitiktų mano  
 elgesį.  
 Kiekvienąsyk, kai taip nenutinka, didžiai stebiuosi.  
 Esu įžeista ir pažeminta.  
 Aš prašau per daug?  
 Nebūtų per daug, jeigu būčiau vertesnė už Tave,  
 Viešpatie.  
 Ar kas nors patyrė baisesnę neteisybę už tą, kurią  
 patyrei Tu? O Tu nieko nereikalavai.  
 Turėjai teisę būti išklausytas ir suprastas. Bet savo  
 mirtimi mums įrodei, kad žmogaus teisingumas  
 klaidingas, o savo prisikėlimu parodei, kad mūsų  
 laukia aukštesnis teisingumas.  
 Juo turėtume kliautis.  
 Prašyti reikia mūsų elgesio teisingumo, poelgių  
 padorumo, ištikimybės vertybėms. Tik šito.



O, kad kiekvieną sykį, kai mano teisės trypamos,  
mokėčiau patylėti ir suvokčiau, jog dėl daug ko  
turiu būti dėkinga.

O, kad patyrusi neteisybę grėžčiau į tuos, kas ją  
patyrė kur kas didesnę.

O, kad reikalams nesiklostant, kaip norėčiau,  
nepamirščiau to, ką įgyju.

O, kad kiekvienąsyk, kai kils noras dejuoti,  
pamėginčiau dėkoti.

Viešpatie, išmokyk teisingai vertinti, ko netenku ir  
ką įgyju.

Leisk suvokti: kad ir kiek iš manęs būtų atimta, vis  
tiek liksiu turtinga.

Naikinki mano puikybę ir dovanok nuolankumo,  
kad ramiai priimčiau netgi skriaudas: stiprinama  
to, kas man duota.





[www.pakuonioparapija.lt](http://www.pakuonioparapija.lt)

Štai klausimai, kuriuos kasdien turėčiau užduoti Tau, Viešpatie.

Ar teisinga, kad aš turiu ką valgyti ir kuo šildytis daugiau už didumą žemės gyventojų?

Ar teisinga, kad turiu namus, jog būčiau saugi, mašiną, kad mane vežiotų, televizorių, kad mane linksmintų?

Ar teisinga, kad mano spintos prikimštos drabužių ir batų daugiau negu man reikia?

Ar teisinga, kad aš jaunesnė, gražesnė, laimingesnė už daugybę kitų?

Ar teisinga, kad esu apdovanota puikia sveikata?

Ar teisinga, kad kažkas mane myli?

Jeigu viskas teisinga, kokią teisę turiu skųstis, kai retkarčiais kas nors iš manęs paimama?

Viešpatie, gelbėk mane nuo vienpusio neteisimumo.

Nustatyk pusiausvyrą.

*Algimantas J.*